

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/951-2/2014
Érkezett:	2014 JÚN 23.
Példány:	1
Melléklet:	2 db
Kezelőiroda:	P-1

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti utca 35-45.

Ügyszám:	IV/951-0/2014
Érkezett:	2014 MAJ 13.
Példány:	1
Melléklet:	3 db

Alulírott **Domokos Endre János**, [szám alatti lakos] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján a **Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság** (1027 Budapest, Csalogány utca 47-49.) 2014. április 18. napján kelt (április 21-én kézhez vett), gyülekezési ügyben közigazgatási végzés felülvizsgálata tárgyában meghozott **17.Kpk.45.531/2014/2.** számú (F/1. alatt csatolt) végzése – amely ellen a jogorvoslatot a Gytv. 9. § (2) bekezdés utolsó mondata zárja ki – ellen, az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőbeh az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság** 2014. április 18. napján kelt **17.Kpk.45.531/2014/2.** számú végzésének alkotmányellenességét és semmisítse meg azt, mivel álláspontom szerint sérti az Alaptörvény alább felsorolt rendelkezéseiben biztosított jogaimat, illetve az alább említett alkotmányos alapelveket:

- a békés gyülekezés joga (Alaptörvény VIII. cikk);
- a szabad véleménynyilvánítás joga (Alaptörvény IX. cikk);
- törvény előtti egyenlőség és az egyenlő bánásmódhoz való jog faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, **politikai vagy más vélemény**, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül (Alaptörvény XV. cikk);
- a részleghajlás nélküli, tisztességes eljáráshoz való jog (Alaptörvény XXIV. cikk);
- ideológiai semlegesség (30/1992. (V. 26.) AB határozat 3.);
- a jogállamiság elvéből (Alaptörvény B. cikk (1) bekezdés) fakadó jogbiztonság követelménye;
- az állam alapjogvédelmi kötelezettsége (Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés).

Az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, jogorvoslat a törvényesség érdekében vagy perújítás, viszont az egyenlő bánásmód követelményének megsértése (Ebktv. 9. § illetve Alaptörvény XV. cikk) miatt az Egyenlő Bánásmód Hatóságnál – más kérelmezőkkel együtt, jelen beadvány benyújtásával egyidejűleg – panaszt tettem.

Mivel a Ptk. sem a közszereplő, sem a nyilvános közszereplés fogalmát nem definiálja, csak vélelmezni tudom ezen státuszomat, erre tekintettel az Abtv. 52. § (5) bekezdésének megfelelően nyilatkozom arról, hogy (a lakóhelyet leszámítva) az indítványomban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

Az eset rövid ismertetése

2014. április 14-én tettem bejelentést (F/3. alatt csatolva) a 2015. február 14. napján 12 órától 18 óráig a Budapest I. kerület Kapisztrán téren tartandó rendezvényre, melyet Budapest Rendőrfőkapitánya még aznap (rekord idő, alig 7 óra leforgása alatt) a 01000/18204/2/2014. ált. (F/2. alatt csatolt) végzésével a Ket. 30. § c) pontjára hivatkozva érdemi vizsgálat nélkül elutasított.

A kérelem érdemi vizsgálata a rendezvény bejelentésben megjelölt időpontjáig hátralévő időtartam hossza miatt a (más határozatban még a résztvevők várható ruházatát is egy évre előre megjósoló) Rendőrfőkapitány képességeit – a végzés tanúsága szerint – meghaladta, noha a bejelentés szövegéből

különösebb jóstehetség nélkül is megállapítható néhány az ügy eldöntéséhez – a BM rendelet által igényelt – tény. Ugyanis a menet tervezett útvonalának még a környékén sincsen a **Gytv. 8. § (1) bekezdésében** említett népképviselői szerv, sem bíróság, s a rendezvényig nem valószínű, hogy mondjuk a Tóth Árpád sétányra költözne egy is, de ha mégis, a rendezvény szombati időpontja miatt kicsi a valószínűsége, hogy az bármelyik „zavartalan működését súlyosan veszélyeztetné.” A megjelölt útvonal főleg gyalogosok által használt közutakon (sétányok) halad, amelyet nem kereszteznek – más felé nem terelhető – kötött pályás tömegközlekedési eszközök (a budai várban ui. nincs sem villamos, sem trolis és sanszos, hogy egy év múlva sem lesz). E két – amúgy közismert, külön vizsgálatot nem igénylő – tény az állampolgári jogok országgyűlési biztosának **AJB 6630/2009.** számú jelentésében is szóvá tett tényállás tisztázási kötelezettség teljesítésével teljes körűen feltárható és erre alapozva a **Gytv. 8. § (1) bekezdésében** említett összes előzetes törvényes tiltó ok kizárható lett volna. Budapest Rendőrfőkapitánya azonban – hogy a vele szemben támasztott politikai elvárásoknak megfelelhessen – a **Ket. 50. §-ban és a 15/1990. (V. 14.) BM rendelet 4. § (3), (4) és (5) bekezdésében** rögzített, a rendőrséget terhelő tényállás tisztázási kötelezettséget elmulasztotta és az ismert módon határozott. A **Gytv. 9. § (1) bekezdésében** biztosított lehetőséggel élve 2014. április 16-án a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál kezdeményeztem a sérelmezett végzés felülvizsgálatát.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. április 18. napján kelt **17.Kpk.45.531/2014/2.** számú (F/1. alatt csatolt) végzésében azonban – a Becsület Napja megemlékezésekkel kapcsolatos politikai elvárásokat és az ezek nyomán kibontakozó, minden törvényi alapot nélkülöző jogalkalmazói gyakorlatot ismerve – nem meglepő módon a kérelmezettel értett egyet a vitatott kérdésben (F/1. 3. oldal), és ugyanitt már a „rendezvény megengedhetőségének kérdésében”(!) való érdemi döntésről beszél (azt azonban elmulasztja kifejtetni, mióta kell „engedély” - és konkrétan kié – a Gytv. hatálya alá tartozó rendezvény megtartásához)... A sérelmezett végzés így sikeresen ellentétbe került a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **27.Kpk.45093/2014/2.** számú végzésében kifejtett jogi állásponttal is, amely – szintén egy magánszemély Becsület Napja rendezvényre irányuló bejelentése nyomán indult eljárásban – kimondja, hogy „tekintettel arra, hogy a Gytv. a bejelentés megtételére nem ír elő időbeni korlátozást, a rendőrség felelőssége, hogy ugyanolyan gondossággal járjon el az időben távolabbi, akár évek múlva esedékes rendezvény bejelentésének vizsgálatakor, mint az időben közelebbi bejelentések esetében.” Az egymásnak ellentmondó bírói végzések értelemszerűen vetik fel – többek közt – a jogállamiság elvéből (Alaptörvény B. cikk (1) bekezdés) fakadó jogbiztonság (jogegység) hiányának kérdését is, ahogy erre az állampolgári jogok országgyűlési biztos is rámutatott alább hivatkozott jelentésében.

Indoklás:

Ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság a helyén tudja kezelni az ügyet, szükségesnek tartom röviden ismertetni az előzményeket is, amelyek ismeretében nyilvánvalóvá válik, hogy nem egy szimpla közigazgatási ügyről van szó, illetve bizonyítható a rendelkező részben felsorolt jogsértések – sorozatos, tendencia szerű – megtörténte. Erre tekintettel először azt próbálom felvázolni, hogy milyen joghelyekre alapozva vettem egyáltalán a bátorságot ahhoz, hogy a zsidóknak nem tetsző rendezvényt merészeljek bejelenteni a BRFK-n (Indoklás, I.-III. fejezet), majd a BRFK-nak a Becsület Napja rendezvényekkel kapcsolatos, általam megismert (a bíróság által szentesített), a jelen ügy közvetlen, szerves előzményeinek tekinthető gyakorlatát ismertetem (IV. fejezet), mielőtt rátérnék a konkrét ügygel kapcsolatos álláspontom kifejtésére (V. fejezet).

I. A gyülekezési jogról általában

1.) Az Alaptörvény – összhangban a vonatkozó nemzetközi egyezményekkel – egyértelműen deklarálja, hogy az **EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani és védelmüket az állam elsőrendű kötelezettségévé teszi.** (I. cikk) Az alapjogi védelemnek ugyanis az állammal szemben van értelme, az *alapjogok célja, hogy az egyén jogait garantálja az állammal*

szemben. (OBH 2624/2009. jelentés) De az állam kötelessége az alapvető jogok „tisztelőben tartására és védelmére” az egyéni alapjogokkal kapcsolatban nem merül ki abban, hogy tartózkodnia kell megsértésüktől, hanem magában foglalja azt is, **hogy gondoskodnia kell az érvényesülésükhöz szükséges feltételekről**, (30/1992. (V. 26.) AB határozat) mégpedig bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, **politikai vagy más vélemény**, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül (Alaptörvény XV. cikk, Ket. 2. § (1) és (2) bekezdés).

Bár az Alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdésének szövege kifejezetten nem követeli meg az államtól, hogy az emberek szabad gyülekezését biztosítsa, ez a kötelezettség az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdéséből következik, ez utóbbi rendelkezés ugyanis minden alapvető (ideértve a gyülekezési) jog védelmét az állam elsőrendű kötelezettségévé teszi. **Az állam jogalkotó és jogalkalmazó intézményei tehát kötelesek biztosítani, hogy a gyülekezni kívánók élhessenek az Alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jogukkal.** (3/2013. (II. 14.) AB határozat, 38.) Mindebből egyenesen következik, hogy a gyülekezéshez való alkotmányos alapjog érvényesülése nem csak az állam illetéktelen beavatkozásával, hanem mások, például adott tüntetést ellenérzéssel szemlélők, ellentüntetők, és más rendzavarók ellenében is védelemre szorul. Más szóval **az államot pozitív kötelezettségek is terhelik a gyülekezési jog érvényesülésének biztosítása érdekében.** Ugyanis a gyülekezéshez való jog magában foglalja azt a jogot is, hogy az állam biztosítsa: a jogszerűen tartott gyűlést vagy felvonulást mások ne zavarhassák meg. (55/2001. (XI. 29.) AB határozat IV. 1.)

2.) A 30/1992. (V. 26.) AB határozat megállapította, hogy a szabad véleménynyilvánítás joga a kommunikációs alapjogok anyajoga, a békés gyülekezéshez való jog is ebből eredeztethető, s tulajdonképpen annak „kollektív gyakorlásaként” is értelmezhető. A Gytv. hatályos szövege szerint a gyülekezési jog gyakorlása keretében békés összefüggések, felvonulások és tüntetések (a továbbiakban együtt: rendezvény) tarthatók, amelyeken a résztvevők véleményüket szabadon kinyilváníthatják (2. § (1) bekezdés), illetve jogosultak a közösen kialakított álláspontjukat az érdekeltek tudomására hozni (2. § (2) bekezdés). A szólásszabadság és a gyülekezési szabadság kapcsolata ebből fakadóan legfőképp a közös, nyilvános véleménykifejezést jelenti. A gyülekezési szabadság mint kommunikációs jog jelentőségét növeli, hogy – ellentétben a sajtóval – közvetlen hozzáférési korlátok nélkül biztosítja mindenki számára a politikai akaratképzésben való részvételt. Éppen ezért a közügyekben való részvételt biztosító jogintézmények közül nagy a jelentőségük azoknak, amelyeket a személyek hasonló feltételekkel tudnak igénybe venni. (75/2008. (V. 29) AB határozat IV. 2.)

Az Alkotmánybíróság szerint a békés gyülekezéshez való jognak (együtt a véleménynyilvánítás szabadságával és az egyesülés szabadságával) van egy egymáshoz szorosan kapcsolódó lényeges tartalma, amely a demokratikus társadalmi gyakorlat előfeltétele. Kollektív véleménynyilvánítási joguk alapján a polgárok az országos és a helyhatósági választások időpontja közötti időben is véleményt nyilváníthatnak a széles értelemben vett közügyeket érintő kérdésekben. **Ilyen közügyet érintő kérdés például, hogy miként viszonyulunk a történelemhez, milyen eseményt és milyen módon tartunk ünnepségre méltónak.** A gyülekezési jog alapján megtartott rendezvények alkalmasak az egymás mellett élő, de egymástól részben vagy jelentősen eltérő történelmi narratívák megjelenítésére. (3/2013. (II. 14.) AB határozat, 40.)

Ennek megfelelően az alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdése – a nemzetközi gyakorlathoz igazodva – emberi és nem állampolgári jogként határozza meg a gyülekezési jogot, amikor elismeri, hogy **mindenkinek joga van a békés gyülekezéshez**, s ezt a jogot jelenleg egyetlen büntetőjogi vagy szabálysértési büntetés vagy mellékbüntetés, intézkedés sem kíséri meg elvonni vagy korlátozni, még a „közügyektől való eltiltás” hatálya sem terjed ki a gyülekezési jog gyakorlására. Tehát ahhoz, hogy valaki emberi jogok (pl. szabad véleménynyilvánítás, békés gyülekezés) címzettje lehessen, a hatályos nemzetközi szerződések és magyar jogszabályok szerint elegendő, hogy ember, s ezen jogok gyakorlásának nem feltétele, hogy az illető ember demokrata, zsidó, cigány vagy esetleg homoszexuális legyen, higgyen a húsvéti nyusziban, a HolokausztTM-ban vagy bármi másban. A Gytv. ennek szellemében a hatálya alá tartozó rendezvényen való részvételt nem köti semmilyen előzetes feltételhez, csupán a rendezvény – kártérítési felelősséggel tartozó – szervezőjével szemben fogalmaz meg minimális

követelményeket (5. § a), b) és c) pontok).

II. A gyülekezési jog alkotmányos korlátai

1.) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját (Alaptörvény Q cikk (2) bekezdés), illetve elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait (Q cikk (3) bekezdés). Ennek megfelelően az Alaptörvény a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (a továbbiakban: Egységokmány) 19. cikk 3; és az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Európai Egyezmény) 11. cikk 2. fordulatával egybehangzóan lehetővé teszi az alapvető jogok korlátozását, azzal a kikötéssel, hogy alapvető jog csak

- törvényi formában,
- más alapvető jog érvényesülése,
- valamely alkotmányos érték védelme érdekében,
- a feltétlenül szükséges mértékben,
- az elérni kívánt céllal arányosan,
- az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható (Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés, illetve Ket. 1. § (4) bekezdés).

Álláspontom szerint ebből az következik, hogy az alapvető jog korlátozása csak és kizárólag akkor marad alkotmányos keretek között, ha a korlátozás nem az alapjog érinthetetlen lényegére vonatkozik, ha elkerülhetetlen, azaz, ha kényszerítő okból kerül rá sor, és ha a korlátozás az elérni kívánt célhoz képest nem aránytalan [20/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 69, 71.; 7/1991. (II.28.) AB határozat, ABH 1991, 22, 25.; 22/1992. (IV. 10.) AB határozat, ABH 1992, 122, 123.; összefoglalóan: Abh., ABH 2001, 450.]. (75/2008. (V. 29) AB határozat IV. 2.) Tehát az állam csak akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközeihez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem **szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni.** Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan. (30/1992. (V. 26.) AB határozat III. 2. 2.) Fentiekből következik, hogy a korlátozás alkotmányosságának mérlegelésekor különös tekintettel kell lenni arra, hogy **egy közterületen tartandó gyülekezés előzetes megtiltása az Alaptörvény által biztosított gyülekezési szabadság legsúlyosabb korlátozása** (3/2013. (II. 14.) AB határozat IV. (45)).

Mindezekből az is következik, hogy bármely alapjog törvényi felhatalmazás nélkül – törvényben nem szereplő, a jogalkalmazó által önkényesen kreált okokra hivatkozva – nem korlátozható. A felhívott nemzetközi szerződések lehetővé és nem kötelezővé teszik az alapjogok korlátozását, de az itt felsorolt opciók közül csak és kizárólag azok alkalmazhatók, amelyek a hatályos magyar törvényekben (jelen esetben: Gytv.) külön nevesítve vannak. Az idézett **Egységokmány 19. cikk 3. bekezdés b) pontja** összhangban az **Európai Egyezmény 11. cikk 2. bekezdésével** például lehetővé teszi – ugyancsak **törvény által** kifejezetten megállapított esetekben – az alapjogoknak a közrend, a közegészség vagy a közérkölcös védelme érdekében szükséges korlátozását, de ezen lehetőségekkel a jogalkotó mindaddig nem élt, így az ezekre való esetleges hivatkozás minden törvényi alapot nélkülöz.

2.) Az Alaptörvény nem állít fel rangsort az alapvető jogok között, valamennyi ugyanazon az alkotmányos alapjogi szinten helyezkedik el, egyiknek sincs garantált, eleve meghatározott elsőbbsége a másikkal szemben. Erre utal az AB 55/2001. (XI. 29.) határozata is, amikor kifejti, hogy a rendkívüli helyzetekben korlátozható és az ilyenkor sem korlátozható alapjogok értéktartalma, vagy fontossága között semmi különbség nincsen abban az értelemben, hogy a még ilyenkor sem korlátozható jogok bármilyen tekintetben is előbbre valók volnának a többi jognál (III. 2. pont). Ha két alapjog ütközik

egymással, – mint például az idézett határozat IV. 5. pontjában a békés gyülekezés és a mozgás szabadsága – akkor az Alkotmánybíróság szerint a hatóságnak szükségképpen rendelkeznie kell azzal a jogszabályi felhatalmazással, hogy **biztosítsa mindkét alapjog érvényesülését, illetőleg, ha ez lehetetlen, azt, hogy az egyik csak a legszükségesebb mértékben szoruljon háttérbe időlegesen a másik javára.** A felhívott AB határozatokból kitűnik, hogy az Alkotmánybíróság jogértelmezési gyakorlata szerint az államnak – illetve a képviselőjében eljáró szervnek – az alapjogok esetleges korlátozását megszorítóan kell alkalmaznia, elsődleges célként szem előtt tartva mindkét alapjog együttes érvényesülését, s csak ha ez lehetetlen, akkor nyúlni valamely alapjog Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti korlátozásához.

3.) Az 1989. évi III. törvény (Gytv.) két (és nem több) lehetőséget biztosít az állam képviselőjében eljáró rendőrségnek a gyülekezési jog korlátozására. Ezek pedig a Gytv. hatálya alá tartozó rendezvény – a törvényben meghatározott esetekben való – előzetes megtiltása vagy – szintén csak a törvényben meghatározott esetekben – a rendezvény feloszlátása.

A Gytv. 8. § (1) bekezdése szerint, ha a bejelentéshez kötött rendezvény megtartása a népképviselői szervek vagy a bíróságok zavartalan működését súlyosan veszélyeztetné, vagy ha a közlekedés más útvonalon nem biztosítható, a rendőrség a bejelentésnek a hatósághoz való beérkezésétől számított 48 órán belül a rendezvénynek a bejelentésben **megjelölt helyszínen, vagy időben való megtartását megtilthatja.** Tehát a törvény értelmében tiltásra csak (és kizárólag) akkor kerülhet sor – s a tiltás akkor is csak az adott helyen és időben való megtartásra, nem pedig általában (a jog lényegét érintő) a rendezvény megtartására vonatkozhat (15/1990. (V. 14.) BM rendelet 4. § (5) bekezdés!) – ha a tervezett rendezvény a bíróságok, illetve a népképviselői szervek működését súlyosan veszélyeztetné, vagy a közlekedést indokolatlanul meggátolná (75/2008. (V. 29) AB határozat IV. 6. 2.).

A hivatkozott 75/2008. (V. 29) AB határozat azt is hangsúlyozza (IV. 5. 2.), hogy ilyen esetekben is irányadó a **tartalmi semlegesség követelménye.** „A véleménynyilvánítás szabadságának külső korlátai vannak csak; amíg egy ilyen alkotmányosan meghúzott külső korlátba nem ütközik, maga a véleménynyilvánítás lehetősége és ténye védett, annak tartalmára tekintet nélkül.” [Előszőr: 30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 179.] **Ezért nem vehetők figyelembe a Gytv. 8. § (1) bekezdésében foglaltakon kívüli, a rendezvényen megjelenő közlés tartalmára vonatkozó megfontolások.** Az OBH 2452/2008. számú ombudsmani jelentés ezzel összefüggésben felhívja a figyelmet arra, hogy a **gyülekezési jogra, mint kommunikációs jogra is vonatkozik, hogy érték- vagy igazságtartalmától függetlenül áll védelem alatt. Azaz a Rendőrség nem minősítheti a bejelentő (szervező) szándékát, azt, hogy a bejelentés mire „irányul”.** [...] Ugyanis a jogállamiság elvéből folyó alapvető követelmény, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket [56/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 454., 456.] **A jogállamiságból eredő jogbiztonság követelményével is ellentétes tehát az a rendőrségi eljárás, amikor a törvényi feltételek mellett, vagy azok átértékelése során újabb feltételek teljesítéséhez köti a rendezvény megtartásának tudomásulvételét (III. B. pont), – illetve, tegyük hozzá az is – amikor a törvényben lefektetett hatáskörét túllépve, bejelentő és a várható résztvevők politikai nézeteit, pártállását, világnézetét minősítgeti, s ezen szubjektív egyéni véleményére határozatot alapít.**

A Gytv. 2. § (3) bekezdése alapján nyelvtanilag egyértelmű, hogy a jogalkotó a jog tényleges gyakorlását – tehát a bejelentet rendezvényen való részvételt – érti a „gyülekezési jog gyakorlása” alatt, nem az arra való felkészülést (szervezés, bejelentés). A Gytv. 2. § (3) bekezdése kimondja ugyan, hogy a gyülekezési jog gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt, illetve bűncselekmény elkövetésére felhívást, nem járhat továbbá mások jogainak és szabadságának sérelmével, **ezek azonban nem a gyülekezés gyakorlásának törvényes feltételei, hanem általános elvárások a közterületi rendezvény részvevőivel szemben.** Ezt az is mutatja, hogy a most említett elvárások nem teljesülése esetén a rendezvény megtiltásának nincs helye, hanem csak a megkezdett rendezvény feloszlátására kerülhet sor (OBH 4435/2006. számú jelentés). Ezt támasztja alá a Gytv. 14. § (1) bekezdése is, melynek szövegéből kiderül, hogy ha a gyülekezési jog (tényleges és már folyamatban lévő) gyakorlása a 2. § (3) bekezdésében foglaltakba ütközik, vagy a rendezvényen a résztvevők fegyveresen, illetőleg

felfegyverkezve jelennek meg, továbbá ha bejelentéshez kötött rendezvényt tiltó határozat ellenére tartanak, a rendőrség a rendezvényt felosztatja. Tehát a mások jogait, szabadságát sértő rendezvények felosztatására a 14. § (1) bekezdés első fordulata alapján kerül sor (75/2008. (V. 29) AB határozat IV. 6. 3.).

A mások alapvető jogait sértő, illetve közvetlenül veszélyeztető, törvényellenes gyűlésekkel szembeni fellépéshez a Gytv. és az Rtv. megfelelő kereteket biztosít – ami mint láttuk nem az előzetes tiltás, az ugyanis csak a 8. § (1) bekezdésében foglalt esetekben lehetséges. A Gytv. 14. § (1) bekezdése alapján a nem békés rendezvényeket, gyűléseket fel kell osztatni (75/2008. (V. 29) AB határozat IV. 7.). Tehát **amennyiben a szervező nem működik együtt a rendőrséggel, és a rendezvény elveszíti békés jellegét, mások alapvető jogainak, szabadságának sérelmével jár, akkor a rendezvény felosztatása – mint végső eszköz – indokolt.** Ugyanakkor a békés gyűlekezések kötelező felosztatása olyan esetekben, amikor a résztvevők nem tanúsítanak jogsértő vagy közrendbe ütköző magatartást, az Alkotmány 62. § (1) bekezdésében [Alaptörvény VIII. cikk] elismert békés gyűlekezéshez való jog aránytalan korlátozásának minősül (IV. 6. 3. pont).

III. A rendőrség gyűlekezési jog gyakorlásával kapcsolatos eljárása

1.) A közterületen tartandó rendezvény szervezését a rendezvény helye szerint illetékes rendőrkapitányságnak legalább három nappal a rendezvény tervezett időpontját megelőzően kell bejelenteni. A bejelentési kötelezettség a rendezvény szervezőjét terheli (Gytv. 6. §). A rendőrség csak a Gytv. 7. §-ában előírt adatokat igényelheti (15/1990. (V. 14.) BM rendelet 3. § (1) bekezdés), illetve azt ellenőrizheti, hogy a szervező/bejelentő megfelel-e a Gytv. 5. §-ban előírt feltételeknek (ehhez a Ket 17. § (2) bekezdésben szereplő adatokat kérheti az ügyfél azonosításának céljából). A 2011. évi CXII. törvény 3. § 3. pont a) és b) pontja szerint minősülő különleges adat bekérésére és kezelésére a rendőrség – a BMr. már idézett 3. § (1) bekezdése és a Ket 17. § (2) bekezdése értelmében – a rendezvénybejelentéssel kapcsolatban nem jogosult, ebből kifolyólag ilyen adatokra tiltó határozatot nem alapozhat. Annál is inkább – mint fentebb láttuk – , mert **alapvető jog lényegi korlátozása csak törvényben szabályozott esetekben lehetséges**, s egyetlen törvény sem szól arról, hogy a 2011. évi CXII. törvény 3. § 3. pont a) és b) pontja szerint minősülő különleges adatok értékelése ilyen korlátozást megalapozhatna, viszont az Ebktv. (az Alaptörvénnyel összhangban) határozottan tiltja, hogy az állampolgárokat ezen tulajdonságok alapján bármilyen eljárásban hátrányosan megkülönböztessék.

A Gytv. 8. § (3) bekezdése szerint a rendőrség eljárására a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályai az irányadók. Ezen rendelkezés némi fejtörést okoz mind a jog alkalmazói mind azok körében, akiken a jogot alkalmazzák, így a vonatkozó szakirodalom sem egységes a kérdésben. Vannak olyan vélemények, melyek szerint a Ket. érvényessége a bejelentés benyújtásától kezdődik, míg mások ezt vitatva azt hangsúlyozzák, hogy csak a határozat meghozatalától számítva irányadó (pl. OBH 5642/2007. ügy). A Gytv. miniszteri indoklása sem nyújt túl sok fogózt a kérdés eldöntéséhez, amikor szükséztűen megjegyzi, hogy „*miután a rendőrség a fenti döntését államigazgatási eljárás során hozza, eljárására az Áe. [2004. után értelemszerűen a Ket.] rendelkezései az irányadók. Ezért nem szükséges a Javaslatban külön rendelkezni például arról sem, hogy a rendőrség a határozatát indokolni köteles*”.

Álláspontunk szerint a Gytv. 8. § (3) bekezdése azt mondja ki, hogy a Gytv.-ben illetve a 15/1990. (V. 14.) BM rendeletben külön nem szabályozott kérdésekben a Ket. vonatkozó szabályait kell értelemszerűen alkalmazni, míg az eljárás egészére a Ket. általános rendelkezéseit kell irányadónak tekinteni. Ezen eljárási alapelvek (Ket. I. fejezet) szerint a rendőrség:

- **köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályok rendelkezéseit.** Hatáskörét a jogszabályokban előírt célok megvalósítása érdekében, mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja (Ket. 1. § (1) bekezdés);
- **hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza** (Ket. 1. § (2) bekezdés);
- a joghatóságát - ezzel összefüggésben az alkalmazandó jogot -, valamint hatáskörét és illetékességét az eljárás minden szakaszában hivatalból köteles vizsgálni (Ket. 22. § (1) bekezdés);

- az ügyfél jogát és jogos érdekét csak a közérdek és az ellenérdekű ügyfél jogának, jogos érdekének védelméhez szükséges mértékben korlátozza (Ket. 1. § (3) bekezdés), illetve

- **védi az ügyfelek jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogait, melyek korlátait törvény határozza meg** (Ket. 1. § (4) bekezdés). A Ket. 2. § (2) bekezdése szerint tilos minden olyan különbségtétel, kizárás vagy korlátozás, amelynek célja vagy következménye a törvény előtti egyenlő bánásmód megsértése, az ügyfél és az eljárás egyéb résztvevője e törvényben biztosított jogának csorbitása. **Az eljárás során az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani! Az Ebktv. 2. §-a szerint ezeket a rendelkezéseket az Ebktv. rendelkezéseivel összhangban kell alkalmazni.**

2.) A rendőrség a bejelentés vétele után a fent hivatkozott jogszabályok – egymást kiegészítő – rendelkezései szerint a következőket köteles vizsgálni:

- a bejelentés tartalmazza-e a Gytv. 7. §-ban előírt tartalmi elemeket;
- a bejelentő (szervező/kérrelmező) megfelel-e a Gytv. 5. §-ban előírt feltételeknek;
- a bejelentést a Gytv. 6. §-ban megjelölt hatóságnál nyújtották-e be (illetékesség);

Ezek megállapítása után a hatóság a Ket. 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján köteles tisztázni a tényállást, különös tekintettel arra, hogy a rendezvényt a Gytv. 15. § a) pontja szerint közterületnek tekintett helyszínen kívánják-e megtartani, illetve, hogy a bejelentett rendezvény a Gytv. hatálya alá tartozik-e. Majd – ugyancsak a tényállást tisztázandó – a közrendvédelmi szerv (figyelemmel a Gytv. 8. §-ára) tájékozik, hogy a bejelentett rendezvény tervezett ideje és helye nem veszélyezteti-e súlyosan népképviselői szerv, vagy bíróság zavartalan működését, illetőleg nem jár-e a közlekedés rendjének aránytalan sérelmével. Ennek során a Ket. 1. § (2) bekezdése szerint az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni, így **az esetleges megtiltást megalapozó körülményre fel kell hívnia a szervező figyelmét és tájékoztatni arról, hogy ez a hely vagy időpont megváltoztatásával elhárítható (15/1990. (V. 14.) BM rendelet 4. § (5) bekezdés)!**

Ha a bejelentésből megállapítható, hogy a tervezett rendezvény bejelentése, megtartása a Törvény rendelkezéseibe ütközik, de előzetesen nem tiltható meg (ui. előzetesen tiltani csak és kizárólag a 8. § (1) bekezdése alapján lehet), a rendőrség a szervezőt erre írásban figyelmezteti (BM rendelet 6. § (1) bekezdés). Ha a bejelentésből, vagy más módon **egyértelműen megállapítható** (Ket. 50. §), hogy a tervezett rendezvény a Törvény 2. § (3) bekezdésében foglaltakra fog ütközni, vagy a rendezvényen a résztvevők fegyveresen, illetőleg felfegyverkezve fognak megjelenni, vagy a rendezvényt a bejelentésnek a Törvény 7. § a) és b) pontjai követelményeinek megfelelő tartalmától eltérően fogják megtartani, a figyelmeztetésnek tartalmaznia kell a **jogkövetkezményekre - az esetleges feloszlásra - vonatkozó felhívást is** (BM rendelet 6. § (2) bekezdés).

IV. A rendőrség, a bíróság és a Becsület Napja

1.) Február 11. a Becsület Napja. 1945-ben ezen a napon a budapesti csatában – a budai várnegyedben körülrzárt – német-magyar csapatok összehangolt nyugati irányú támadást intéztek az összefüggő német arcvonal elérésére. Ez a nap tehát a kitörési kísérletre és a főváros védelmében elesett katonákra, polgári személyekre, a szovjet csapatok által lemészárolt sebesültekre, elhurcolt családapákra, megbecsületlenített magyar nőkre történő megemlékezés napja. A minden tiltás és gáncsoskodás ellenére máig töretlen hagyományt a Magyar Nemzeti Arcvonal elnevezésű informális szervezet teremtette meg 1997-ben, de az azóta eltelt években több más szervezet is fejet hajtott (akár más városokban is) a fővárost védő hősök és a Budapest elestét követő három napos szabad rablás áldozatainak emléke előtt. A Budapest elestét és Magyarország szovjet gyarmati sorba taszítását „felszabadulásként” megélő hatalom, karöltve ezen esemény haszonélvezőivel – akik előtt a szovjet megszállás nyitotta meg a politikai és anyagi felemelkedés máig élvezett lehetőségét – már a kezdetektől ferde szemmel nézte a megemlékezést és a tudatiparon illetve informális csatornákon keresztül igyekezett nyomást gyakorolni a rendőrségre, hogy azt (akár törvényen kívül álló eszközökkel is) megakadályozhassa.

Míg az ezredforduló táján a „közlekedés aránytalan sérelme” majd a Gytv. EU-harmonizációja (2004) után a „közlekedés más útvonalon nem megoldható” formula szolgált a hatalom által üldözendőnek

tekintett, másodosztályú (ti. a közterhek viselésre kötelezett, de emberi és állampolgári jogaikban politikai alapon korlátozott) állampolgárok által akár egy parkba vagy más forgalom által elzárt közterületre bejelentett rendezvények megakadályozására, később az adott közterület „nem közterületté” nyilvánítása (fiktív közterület-foglalási engedélyek, „művelési területté” minősítés) látszott „törvényes megoldásnak”, addig napjainkban új tendencia van kibontakozóban, amely több, szemlátomást egy kaptafára készült tiltó határozatban érhető tetten (01000/2031-2/2014. ált.; 01000/9751-2/2014. ált.; 01000/2033-2/2014. ált. határozatok). Az új „varázsszó” a „mások jogainak és emberi méltóságának védelme”, illetve a párizsi békeszerződés **egyesülési jogot(!)** szűkítő cikkelyére és a bejelentő politikai vagy más véleményére, bármilyen szervezetben fennálló tagságára, esetleg szexuális orientációjára való (nyílt vagy burkolt) hivatkozás.

2.) A rendőrség új keletű – és már szinte kóros méreteket öltő – vonzódása az 1947-es Párizsi békeszerződéshez jogilag teljesen megalapozatlan, ugyanis egyrészt a békeszerződés alanya a Magyar állam, mint nemzetközi jogi személy és nem az egyes állampolgár; másrészt a citált rendelkezés (4. cikk) az egyesülési jog tárgykörébe tartozó korlátozó rendelkezéseket tartalmaz, amelyek a jelen – gyülekezési joggal foglalkozó – eljárásban teljesen érdektelenek. A gyülekezési jog gyakorlása tekintetében ugyanis a békeszerződés nem állít fel ilyen korlátokat, sőt a – tévesen – hivatkozott 2. cikk 1. bekezdése kifejezetten kötelezi a magyar államot arra, hogy a magyar fennhatóság alá tartozó minden személynek biztosítsa faji, nemi, nyelvi vagy vallási különbség nélkül az emberi jogok és az alapvető szabadságok élvezetét, ideértve a véleménynyilvánítás, a sajtó és közzététel, a vallásgyakorlat, a politikai véleménynyilvánítás és a nyilvános gyülekezés szabadságát.

A békeszerződés – jellegéből fakadóan – az államra mint a nemzetközi jog alanyára ró bizonyos kötelezettségeket, melyeknek az állam megfelelő jogszabályok megalkotásával és következetes végrehajtásával tesz eleget, vagyis **Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.** (Alaptörvény Q cikk (2) bekezdés)

Hogy eme nemzetközi kötelezettségvállalásának az állam eleget tett-e, már az Alkotmánybíróság előtt is többször felmerült, így a rendőrség által hivatkozott részek végrehajtása kapcsán is. A 33/E/2000. számú határozatban a taláros testület először is – a gyengébbek kedvéért – értelmezi a hivatkozott részt, miszerint a békeszerződés 4. Cikke szövegéből az tűnik ki, hogy a Magyar Köztársaság nemzetközi jogi kötelezettségvállalása arra terjed ki, hogy a fasiszta jellegű politikai, katonai avagy katonai színezetű, illetve az Egyesült Nemzetekkel szemben ellenséges – esetleg revizionista – propagandát kifejtő szervezetek közül azokat, amelyek célja az, hogy a népet demokratikus jogaitól megfossza, nem engedi működni. (III. 1. pont) Ezt követően ismerteti azokat a jogszabályokat – kezdve mindjárt az Alkotmányon – amelyek szövegében a fenti rendelkezések érvényesülnek, majd megállapítja, hogy a Magyar Köztársaság jogszabályai, elsősorban az Alkotmány, a Btk. és az egyesülési törvény megfelelő garanciákat tartalmaznak annak érdekében, hogy a fasiszta jellegű politikai, katonai avagy katonai színezetű, illetve az Egyesült Nemzetekkel szemben ellenséges – esetleg revizionista – propagandát kifejtő szervezetek közül azok, amelyek célja az, hogy a népet demokratikus jogaitól megfosszák, ne működhessenek a Magyar Köztársaság területén. A Magyar Köztársaság a békeszerződés 4. Cikke alapján fennálló nemzetközi jogi kötelezettségeit teljesítette. (III. 2. pont)

A hivatkozott 4. cikk alapján fennálló nemzetközi jogi kötelezettség teljesítésével nem ellenkezik, hogy – a világháború lezárása után nem sokkal megszületett, a bosszútól lihegő győztesek szemléletét hűen tükröző – Párizsi békeszerződéssel ellentétben az Alkotmány illetve a 2012-től helyébe lépő Alaptörvény a szigorú ideológiai semlegesség alapjára helyezkedik, nem egyes eszmék vagy irányzatok hanem a békeszerződésben lefektetett célokkal ellentétes magatartásformák megvalósulása esetére szűkíti le a politikai jogok (itt: az egyesülési jog) korlátozását. Ugyanis a **hatályos Alkotmány a pártalapítás alkotmányos korlátait nem egyes politikai irányzatok megnevezésével, hanem általánosan, tartalmi ismérvek segítségével állapítja meg.** Az Alkotmány 3. §-ának (1) bekezdése szerint: »A Magyar Köztársaságban a pártok az Alkotmány és az alkotmányos jogszabályok tiszteletben tartása mellett szabadon alakulhatnak és szabadon tevékenykedhetnek.« Maga az Alkotmány szövege tartalmazza tehát a pártalapítás szabadságának fő alkotmányos korlátját, az alkotmányos jogrend tiszteletben

- b) a személyes szabadsághoz, a magánélethez, a magánlakás sérthetetlenségéhez való jog;
- c) a személy hátrányos megkülönböztetésének tilalma (hatósági ill. munkaügyi kapcsolatokban!);
- d) a becsülethez és a jó hírnévhez való jog;
- e) a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez való jog;
- f) a névviseléshez való jog;
- g) a képmáshoz és a hangfelvételhez való jog.

Fentiekkel összhangban Dr. Lenkovics Barnabás alkotmánybírónak a 4/2013. (II. 21.) AB határozathoz fűzött különvéleménye szerint az emberi méltóság ellen elkövethető legsúlyosabb bűnök **az élettől való önkényes megfosztás, a kínzás, az embertelen, megalázó bánásmód, a rabszolgaság és az emberkereskedelem**. A sérelmezett tiltó határozatok azonban nem nevesítik, hogy ezek közül vajon melyiket szándékoztak egy világháborús megemlékezés leendő résztvevői elkövetni...

A Ptk. 2:54 § (1) bekezdése szerint személyiségi jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni. Ezt a rendelkezést terjeszti ki az (5) bekezdés szövege, amikor kimondja, hogy a közösség bármely tagja jogosult a személyisége lényeges vonásának minősülő, a magyar nemzethez, illetve valamely nemzeti, etnikai, faji vagy vallási közösséghez tartozásával összefüggésben a közösséget nagy nyilvánosság előtt súlyosan sértő vagy kifejezésmódjában indokolatlanul bántó jogsérelem esetén **a jogsértés megtörténtétől számított harmincnapos jogvesztő határidőn belül személyiségi jogát érvényesíteni**.

A hangsúly mint látható mindkét esetben a személyességen van, csak a méltóságában megsértett személy vagy a megsértett közösség tagja érvényesítheti a személyiségi jogok megsértésének valamennyi szankcióját. A személyiségi jogok (emberi méltóság) és a véleménynyilvánítás szabadságának – jelen esettel hasonló – ütközése kapcsán a **20/1997. (III. 19.) AB határozat** rendelkező része megállapítja, hogy alkotmányellenes az, hogy az ügyész mások személyhez fűződő jogainak sérelmére és magánvádas bűncselekmény megvalósulására hivatkozva az érintettek akarától függetlenül indítványozhatja, a bíróság pedig ennek alapján megtilthatja a sajtótermék vagy sajtóterméknek nem minősülő irat nyilvános közlését, továbbá, hogy az ilyen sajtótermék vagy irat nyilvános közlését az ügyész azonnal felfüggesztheti. Ha tehát az ügyész nem korlátozhatja a sajtó-, és véleményszabadságot fogadatlan prókátorként a csak személyesen vagy az adott közösség tagja által érvényesíthető jogok védelmében, akkor álláspontom szerint a rendőrség sem alkalmazhat ilyen előzetes cenzúrát. Annál is inkább, hogy erre semmilyen törvényi felhatalmazása nincsen, ugyanis a bejelentett rendezvény célját tartalmilag nem vizsgálhatja és véleményezheti!

Természetesen előfordulhatnak olyan esetek, amikor a gyülekezési jog gyakorlása mások alapvető jogainak sérelmét idézi elő. - írja dr. Kukorelli István alkotmánybíró az 55/2001. (XI. 29.) AB határozathoz fűzött különvéleményében – Például, a nyilvános rendezvény sértheti az Alkotmány 54. § (1) bekezdéséből következő „általános személyiség jogot” és a „magánszféra védelméhez való jogot”, **ha a résztvevők oly módon nyilvánítanak véleményt más magánszemélyekkel szemben, hogy azok nem tudják elkerülni a rendezvényen elhangzó, őket hátrányosan érintő kijelentések végighallgatását** („foglyul ejtett közönség” vö. 95/2008. (VII. 3.) AB határozat III. 3. 4.). A körülményektől függően alapjogsérelemnek minősülhet, ha a rendezvény arra irányul, hogy magánszemélyek ne tudjanak eljutni vallásgyakorlásuk helyszínére, vagy a rendezvény más módon megakadályozza vallásos cselekmény, szertartás zavartalan lebonyolítását (Alkotmány 60. §). Ugyanakkor az Alkotmány 58. §-ában említett **mozgásszabadság csak egészen szélsőséges esetekben szenvedhet sérelmet a gyülekezési jog gyakorlása miatt**.

A gyülekezési jog nem korlátozhatatlan alapjog, de dr. Kukorelli István szerint az Alkotmánynak a gyülekezési szabadságot elismerő 62. §-a értelmezésekor és **a gyülekezési törvény alkalmazásakor azt a megközelítést kell irányadónak tekinteni, amelyik a gyülekezési szabadság minél szélesebb körű biztosítását eredményezi**. Ez áll összhangban az alkotmányos rendszerváltozás, a „jogállami forradalom” eszméivel, amelyek alapján a magyar közjogtörténet első gyülekezési törvénye megszületett.

Tehát az alapjogok korlátozásának az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt általános szabályából következően az alkotmányossági kérdés ez esetben is mindig az, hogy pontosan mely esetben kell a szólásszabadságnak engednie, azaz annak az emberi méltóság védelmét szolgáló korlátozása mely

sem sor. Feltéve, de nem megengedve, hogy a fenti egyedi jogsértések meg is valósultak volna valamelyik megemlékezésen (mint ahogy bizonyíthatóan nem valósultak meg, ellenkező esetben a rendőrség nyilván boldogan hivatkozott volna ezekre), ez a véleménynyilvánítási jog és nem pedig a gyülekezési jog gyakorlásával lett volna összefüggésben, már pedig a **Gytv. 2. § (3) bekezdése** szerint a gyülekezési jog gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, valamint nem járhat mások jogainak és szabadságának sérelmével. Ha a rendőrség rendelkezne is a fent hiányolt bizonyítékokkal (mint ahogy nem rendelkezik), ezek meglétére akkor sem alapozhatna tiltó határozatot – az csak a **Gytv. 8. § (1) bekezdése** alapján lehetséges – ilyen esetekben csak a **BMr. 6. § (2) bekezdése** szerinti előzetes figyelmeztetésnek (melynek tartalmaznia kell a jogkövetkezményekre – az esetleges feloszlataásra – vonatkozó felhívást is) van helye.

Tehát magának a gyülekezési jog gyakorlásának – ami jellegéből fakadóan csak és kizárólag másokkal együtt gyakorolható – kell bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást megvalósítania, illetve mások jogainak és szabadságának sérelmével járnia ahhoz, hogy a Gytv. 14. § (1) bekezdésében leírt módon – utólagosan – korlátozható legyen (a békés jellegét elvesztett, jogsértővé vált rendezvény feloszlataásával), a rendezvényen részt vevők által esetlegesen elkövetett szabálysértés vagy bűncselekmény nem alapozhatja meg a többi résztvevő gyülekezési jogának korlátozását, csak és kizárólag az elkövetők esetleges kiemelését és felelősségre vonását. Ugyanis a **gyülekezés rendjének eseti megzavarása a rendezvényt magát nem teszi békétlenné mindaddig, amíg ezek a rendbontások elszigetelhetők, megszüntethetők, illetve a rendbontás nem fenyegeti mások jogait** (e körbe értve az életet és a testi épséget is) és szabadságát. Ha a rendbontás izolációja és megszüntetése nem érhető el, akkor a szervező kötelessége a demonstráció feloszlataása – szükség esetén rendőri segítséggel –, mert ekkor a demonstráció már békétlenné minősül (OBH 4435/2006. sz. jelentés, IV. 1. pont).

5.) Dr. Juhász Imre fentebb idézett gondolatmenetét tovább szöve megállapítható, hogy az emberi méltóság érinthetetlen és korlátozhatatlan magát elsősorban az – esetünkben is tetten érhető – állami önkénnytől szükséges megóvni, ahogy a már idézett OBH 2624/2009. jelentés is megfogalmazza: *az alapjogok célja, hogy az egyén jogait garantálja az állammal szemben.* Könnyen belátható, hogy elsősorban a magáról megfélemedező közhatalomnak van rá alkalmja és lehetősége, hogy az emberi lényt személy mivoltától megfosssa, jogai gyakorlásában meggátolja, „humán erőforrássá” esetleg „fogyasztóvá” degradálja illetve rabszolgaságba taszítsa. Amikor ugyanis az állam egyes – általa károsnak vagy üldözendőnek ítélt – csoportok véleményét megpróbálja dehumanizálni, majd erre támaszkodva kriminalizálni, alapvető emberi jogok gyakorlásában akadályozva az érintetteket, avagy ezen emberi jogokat kategorikusan elvitatja tőlük, akkor – a rendelkezésére álló kényszerítő eszközökből kifolyólag – lehetősége van az emberi méltóság olyan mélységeibe árlótag behatolni, ami annak korlátozhatatlan lényegét is érinti. Ha ugyanis az állam elvitatja ezen csoportok jogalapját ahhoz, hogy emberi jogok címzettjei (és gyakorlói) legyenek, azzal burkoltan ember mivoltukat kérdőjelezi meg.

A békés gyülekezés és szabad véleménynyilvánítás jogát gyakorló állampolgárok értelemszerűen nem rendelkeznek az ahhoz szükséges eszközökkel és hatalommal, hogy – Juhász doktor találó kifejezését idézve – ilyen mélységben hatoljanak be az emberi méltóságba. Ehhez ugyanis – ti. hogy másokat tettelesen megalázó helyzetbe hozzanak, valamire erőszakkal kényszerítsenek, tárgyként kezeljenek, s embertelen módon bánjanak velük – a gyülekezési jog gyakorlásának szükségszerűen el kellene vesztítenie békés jellegét (pogrom, zavargás), ami viszont az adott rendezvény Gytv. 14. § (1) bekezdése szerinti feloszlatast alapozná meg, így ezen lehetőség ellen a Gytv. kellő védelmet nyújt. A határvonal tehát a jogszerű és jogtalan gyülekezés között az erőszak (a békés jelleg elvesztése).

A rendezvény békés jellegének elvesztésére, illetve a dr. Kukorelli István által említett – fentebb hivatkozott – konkrét, nevesíthető és jól körülírható jogsérelmet előidéző esetekre (a „foglyul ejtett közösség” például) hivatkozva azonban a rendőrség még egyetlen Becsület Napja rendezvényt sem oszlatozott fel 2003 óta – de ha fel is oszlatozott volna, ez nem teremt jogalapot jövőbeni rendezvények előzetes tiltására. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **5.Kpk.46.118/2013/7.** számú végzésében ezzel szemben követendő példát mutatott a megfelelő jogértelmezésre, amikor a „foglyul ejtett közösség” elvét alkalmazta egy rendezvénnyel kapcsolatban, a rendezvény közvetlen környezetében lakók konkrét, nevesíthető jogait (nem pedig szubjektív érzékenységét) ütköztetve a békés gyülekezéshez

való joggal.

Ezzel ellentétben a konkrét jogsérelem és az azt kikerülhetetlenül elszenvedők nevesítése helyett a tiltó határozatok általánosságokra hivatkoznak, helyesen felhívott joghelyekből a jogalkotó szándékával nyilvánvalóan ellentétes következtetéseket vonnak le, illetve egyértelmű paragrafusokat tévesen alkalmaznak, sőt „a Gytv. 8. (1) bekezdésében megjelölt tiltó okokat kibővítik,” hogy bizonyos politikai elvárásoknak megfelelhessenek. Így a jelen eljárás tárgyát képező Becsület Napja rendezvény mostanában gyakran számíthat olyan tiltó határozatra, miszerint „fennáll a veszélye annak is, hogy a rendezvényen olyan szélsőjobboldali eszmék terjesztésére kerül sor, amely az előzőekben meghatározott békeszerződés érvényre juttatásán felül, **a második világháború érintett áldozatainak emlékét megsértve, a jelenleg is élő hozzátartozók személyhez fűződő jogait, emberi méltóságát oly mértékben sértenék, mellyel túllépnek a gyülekezési jog törvényben meghatározott kereteit** megbontva ezzel a személyiségi jogok rendszerének egyensúlyát, ami a közrend és a köznyugalom jelentős mértékű támadásával is együtt jár, mellyel szemben a nemzetközi szerződések az állam részére korlátozást, tiltást tesznek lehetővé.” (01000/9751-2/2014.ált BRFK határozat) De azzal az imént idézettel tartalmilag megegyező tiltó határozatok következetesen adósak maradnak, hogy egy kegyeleti szertartás (Budapest védelmében elesett katonákra való emlékezés) miben sérti az újbeszél nyelven „érintett áldozatoknak” aposztrofált zsidóság méltóságát, és hogy ki kényszeríti az „érintett áldozatokat” arra, hogy „foglyul ejtett közösségként” a koszorúzást végignézzék/hallgassák, s a számukra nem szimpatikus közlés elől ne térjenek ki, azzal pedig főképp, hogy mindezt milyen törvényi felhatalmazásra alapozva tiltanak be rendezvényt.

6.) Sajátságos módon a rendőrség a „mások jogai” kitétel alatt csak és kizárólag a „másság jogait” hajlandó elismerni és érteni, s a politikai érdekeket, a szubjektív személyes érzékenységet illetve méltóságérzetet következetesen összekeveri az Alaptörvény által ténylegesen védett alapjogokkal. Attól, hogy egy adott vélemény Budapest Rendőrfőkapitányának illetve az „érintett áldozatoknak” nem tetszik, még nem következik az, hogy törvény-, és/vagy alapjogsértő lenne. Érdekes véletlen, hogy ha alapjogok ütközéséről van szó (esetünkben nincs, itt szubjektív érzelmek [„nem tetszik”] ütköznek a gyülekezési joggal), valamilyen furcsa véletlen folytán mindig az „érintett áldozatok” illetve a rendszer szent tehenei (homoszexuálisok, drogosok) által gyakorolni kívánt jog (avagy az érintettek „érzékenysége” esetleg a „mert csak és különben is”) élvez elsőbbséget... Nincs tudomásom olyan esetről, hogy amikor egy rendezvényen véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása a magyar nemzet méltóságának a megsértésére irányult (pl. február 13.-i és április 4.-i ünnepségek, a folyó év április 8. óta zajló Szabadság téri tiltakozás, ahol a magyar népet eredendően bűnösnek mutatják be, a haza védelmében elesett honvédek pedig háborús bűnösnek bélyegzik, akik megérdemelték a halált, mert „nácisták” voltak, miközben az ország megszállásában kollaborálókat heroizálják), a rendőrség közbelépett, s a szervezőt legalább a jogsértés abbahagyására felszólította volna, noha az idei „felszabadulási ünnepély” kapcsán (2014. április 3.) határozottan erre irányuló beadvány érkezett a BRFK-hoz (konkrétan tőlem, ui. apai nagyapám, id. Domokos Imre szovjet fogságban halt meg, így a rendezvény álláspontom szerint kegyeleti jogokat sért), amit még csak válaszra sem méltattak, nyilván mert nem olyan „érintett áldozatoktól” származott...

7.) Az arra való hivatkozás, hogy a bejelentő milyen szervezet tagja, kikkel áll kapcsolatban és kikkel nem, illetve a rendezvényen milyen szervezetek és csoportok vesznek részt, akik „*jelenléte esetén a rendezvény a demokrácia lényegéhez tartozó közrend és köznyugalom jelentős mértékű támadásával is együtt járhat, amellyel szemben a nemzetközi szerződések az állam részére korlátozást, tiltást tesznek lehetővé*”; egyrészt túlmutat a rendőrség hatáskörén (a rendezvény tartalmát, résztvevőit, célját ugyanis nem véleményezheti, mert ezzel megsérti többek közt a Ket. 2. § (2) bekezdését) és a felhívott nemzetközi szerződések nemismeretéről tanúskodik (a „lehetőség” ui. akkor válik „kötelezővé”, ha a hatályos magyar jogban tételesen megjelenik); másrészt minden tényszerű alapot nélkülöz, ugyanis 2003 óta 12 alkalommal került megtartásra az adott rendezvény, s egyetlen esetben sem veszítette el békés jellegét, nem történt rendzavarás és mások alapvető jogai sem sérültek. Ugyanis **a törvényes rendezvény a közrendet és a közbiztonságot nem veszélyezteti (OBH 4435/2006. sz. jelentés, V.)**. Ezt támasztja alá az a sérelmes határozatok által következetesen figyelmen kívül hagyott, rendőrségi jelentésekkel

bizonyítható tény, hogy 2003 óta egyetlen ilyen rendezvény sem került felosztásra.

Az, hogy vannak olyan személyek és csoportok, akiknek a Budapest védőire való emlékezés szúrja a szemét (politikailag korrekt nyelven: „sérti az érzékenységet”), – és ezek a csoportok történetesen a Magyarország szovjet megszállásával létrejött rendszer hasznélvezői, s a nemzeti vagyon jelentős részének birtokosai – politikai szempontból bírhat jelentőséggel, de a jogértelmezés és jogalkalmazás szempontjából mindaddig érdektelen, ameddig a nevezettek alapvető és korlátozhatatlan jogai nem sérülnek egy ilyen demonstráció alkalmával, amire az elmúlt 12 évben bizonyíthatóan nem volt példa. Ezért a rendőrség azon eljárása, hogy tényállást nem állapít meg és a rendezvényt bizonyítékokkal alá nem támasztott feltételezésekre hivatkozva, törvényi felhatalmazás nélkül tiltja meg, súlyosan jogszabálysértő és a Ket. 50 § -ban rögzített, a rendőrséget terhelő tényállás tisztázási kötelezettség – az ombudsman által is sérelmezett – elmulasztását jelenti.

8.) A BRFK tiltó határozatainak ügyében eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a fenti jogsértésekben – tudva, hogy ha „nácik” jogait korlátozza, azért úgy sem vonja senki felelősségre, sőt még meg is dicsérik érte – rendszeresen (néhány tiszteletreméltó kivételtől eltekintve) asszisztál a rendőrségnek. Budapest Rendőrfőkapitánya ugyanis nem tud olyan szakszerűtlen, nyilvánvalóan fiktív tényálláson alapuló, alkotmány-, és jogszabályellenes határozatot kipréselni magából, amit a bíróság ne hagyja jóvá szíves-örömmel. Így a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság készségesen belemegy a rendőrség által kezdeményezett – minden jogszabályi alapot nélkülöző, alkotmányellenes – politikai értéktételezésekbe és azon csámcsog oldalakon keresztül, hogy az adott bejelentő tényleg „náci-e” (és hogy mennyire az, kicsit-e vagy nagyon) illetve, hogy valóban kapcsolatban van-e a rendőrség számára nem szimpatikus politikai alakulatokkal. Mindezt ahelyett, hogy – a reá vonatkozó törvényeknek eleget téve – felhívna a rendőrség szíves figyelmét arra, hogy ezeket az adatokat a **BM rendelet 3. § (1) bekezdése** értelmében nem igényelheti és nem vizsgálhatja, így – törvényi felhatalmazás hiányában – határozatot sem alapíthat rájuk!

Az eljáró bíróságnak – ezt több határozat is igazolja – még az sem tűnik fel, hogy a BRFK tendencia-szerűen a Párizsban 1947. év február hó 10. napján kelt békeszerződés becikkelyezése tárgyában meghozott **1947. évi XVIII. törvény 2. cikk 1. bekezdésére** hivatkozik, noha annak tartalma a rendőrség szándékával (ti. a gyülekezési jog megvonása) éppen ellentétes, ahogy a **Gytv. 2. § (3) bekezdésére** sem lehet előzetes tiltó határozatot alapítani (ez a rendelkezés ti. a **14. § (1) bekezdésében** előírt oszlatást alapozza meg).

Mindezek figyelembevételével nem meglepő, hogy az **AJB 6656/2009. számú** ombudsmani jelentés ajánlásait, ahogy az Alaptörvényt és a vonatkozó jogszabályokat is következetesen figyelmen kívül hagyó BRFK a jelen ügy tárgyát képező határozatában is – tekintettel a bejelentő politikai hovatartozására – nyugodt lelkiismerettel számíthatott a bíróság – jelen panasszal támadott végzésében is tetten érhető – kritikátlan együttműködésére.

V. A panasz tárgya

1.) Az imént ismertetett tendenciába tökéletesen illeszkedik Budapest Rendőrfőkapitánya 2014. április 14-én kelt, **01000/18204/2/2014.ált. számú** (F/2. alatt csatolt, jelen eljárás tárgyát képező bírói végzés közvetlen előzményeként értékelhető) végzése, amely sem alakilag, sem tartalmilag nem felel meg a reá vonatkozó jogszabályoknak. A végzés indoklásából egyértelműen kiderül, hogy a BRFK – a fent részletesen hivatkozott jogszabályokat figyelmen kívül hagyva – elmulasztotta az illetékesség és a hatáskör vizsgálatát (Ket. 22. § (1) bekezdés), meg sem kísérelte a tényállás tisztázását (Ket 3. § (1) bekezdés, BMr 4. § (3) bekezdés), az indoklásban a Gytv. és a BMr. rendelkezéseivel ellentétes 8 napos határidőt említ(!), és a végzésből nem derül ki az sem, hogy az elutasított bejelentésben megjelölt rendezvény egyáltalán a Gytv. hatálya alá tartozik-e. Mindezek tisztázása helyett a Ket. 30. § c) pontja mögé bújt az érdemi – politikailag kényelmetlen vagy szakmailag vállalhatatlan – állásfoglalás elől. Ha ugyanis szakmailag megalapozott, a hatályos jognak megfelelő döntést hoz és tudomásul veszi a rendezvényt, azzal a politikai elit illetve a rendszer hasznélvezőinek gyűlöletét váltja ki, nevezettek ugyanis minden évben – tekintet nélkül a jogszabályokra – hisztérikusan követelik a rendezvény

„betiltását”, hogy „a neonácik ne masírozhassanak Budapest utcáin”.

A Ket. 30. § c) pontjára való hivatkozás nem új keletű a rendőrségi gyakorlatban. Annak ellenére bukkan fel újra és újra, hogy – mint arra a bejelentésben is utaltam – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.Kpk.45093/2014/2. számú végzése – szintén egy magánszemély Becsület Napja rendezvényre irányuló bejelentése nyomán indult eljárásban – kimondja, hogy *„tekintettel arra, hogy a Gytv. a bejelentés megtételére nem ír elő időbeni korlátozást, a rendőrség felelőssége, hogy ugyanolyan gondossággal járjon el az időben távolabbi, akár évek múlva esedékes rendezvény bejelentésének vizsgálatakor, mint az időben közelebbi bejelentések esetében.”* A bíróság állásfoglalásával egybehangzóan (megjegyzendő, hogy a Ket. 30. § c) pontjának értelmezésében a bírósági gyakorlat sem egységes! - lásd a BRFK által hivatkozott végzések) már az állampolgári jogok országgyűlési biztosa is felkérte az országos rendőrfőkapitányt, hogy biztosítsa, a bejelentések elintézése a Gytv.-ben, a Ket.-ben valamint a BMr.-ben meghatározott eljárási szabályok maradéktalan betartásával történjék, ennek során a döntés meghozatala előtt elkészüljenek az azt megalapozó, a BMr. 4-5. §-aiban említett, érdemi tartalmú „szakvélemények”; illetve intézkedjen az országosan egységes rendőrségi jogalkalmazási gyakorlat megteremtése iránt és hívja fel a hatósági jogalkalmazást folytató rendőri szervek figyelmét arra, hogy a **Ket. 30. § c) pontja a kérelem céljának nyilvánvaló fizikai lehetetlenségére vonatkozik, nem pedig a kérelem teljesítésének jogi lehetetlenségére, vagy arra hogy a hatóság a tényállást – bármilyen okból – nem tudja teljes körűen feltárni** (AJB 6656/2009. számú jelentés).

2.) Érdemes itt hosszabban idézni dr. Szabó Máté idevágó érveit és megállapításait, mivel a jelenlegivel szinte szóról szóra megegyező ügyben fogalmazta meg őket. Az ombudsman szerint ugyanis a Ket. 30. § c) pontja – amely szerint a hatóság a nyilvánvalóan lehetetlen célra irányuló kérelmet érdemi vizsgálat nélkül elutasítja – alkalmazásánál a jogalkotó értelemszerűen csakis a fizikai és nem a jogi lehetetlenségre gondolhatott. **Ha ugyanis az ügyfél kérelme azért nem teljesíthető, mert ezt az adott ügykategóriára vonatkozó jogszabály nem teszi lehetővé, érdemi elutasító határozatot kell hozni, amennyiben a kérelem teljesíthetlensége már a kérelem alapján megállapítható. Indokolt azonban különbséget tenni a kérelem célja, valamint a közigazgatási hatósági eljárás célja (amely nem más, mint a kérelem elbírálása) között.**

A bejelentés célja nem más, mint egy rendezvény megtartása. A bejelentés célja akkor irányulna nyilvánvalóan lehetetlen célra, ha külön magyarázat nélkül is bizonyosan, kétségtelenül, magától értetődően a valóság törvényei szerint lenne végrehajtható, illetve nem következhetne be, amire a bejelentő akarati tevékenysége irányul, amit meg akar valósítani. Ennek megfelelően a Gytv. hatálya alá tartozó rendezvény bejelentése az abban megjelölt rendezvény megtartása irányul – amely csak igen kivételesen, pl. augusztusban a Duna jegén tartott gyalogos felvonulás, vagy egy néhány tucat négyzetméter alapterületű közterületen több millió résztvevő minősíthető lehetetlennek – nem pedig arra, hogy valamely hatóság bármilyen módon tisztázza a tényállást.

Helytelenül hivatkozott tehát a Rendőrség (és ennek nyomán a Bíróság is) arra, hogy a bejelentés arra a célra irányul, hogy a Rendőrség mérlegelje a rendezvény ideje alatt várható közlekedési viszonyokat, a forgalom nagyságát, a rendezvény idején aktuális esetleges útlezárásokat és eltereléseket, illetőleg az esetleges rendőri biztosítás nagyságát, vagyis minden olyan körülményt, amely alapján a Rendőrség mérlegelni tudja egy rendezvény tudomásulvételét. Ezekre ugyanis nem a bejelentés, hanem a Rendőrség által valóban igen rövid időn belül lefolytatandó közigazgatási eljárás irányul.

Mindezekre tekintettel a biztos megállapította, hogy a Rendőrség – az alapeljárásban éppúgy, mint a döntés-felülvizsgálat során – a békés gyülekezéshez való joggal, valamint a jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményével, valamint az ugyancsak abból fakadó tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggő visszásságot okozott (hivatkozott jelentés IV. pontja), amelyet – tegyük hozzá – a bíróság mindig készségesen helyben hagyott, ha politikailag kényelmetlen rendezvényről volt szó.

A jelentés arra is utal, hogy az elmúlt néhány évben is volt arra példa, hogy egy jelentős területlezárással, illetve közlekedési korlátozással járó delegáció érkezéséről (így pl. George W. Bush, az Amerikai Egyesült Államok akkori elnökének 2006 júniusi budapesti látogatása) még 3-4 hónappal korábban sem lehetett az érintett rendőri szervnek tudomása, ugyanis arról csak később született döntés. Ugyanígy

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 9. §-a szerint közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az a közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek nem minősülő, látszólag az egyenlő bánásmód követelményének megfelelő rendelkezés, amely a meghatározott tulajdonságokkal rendelkező egyes személyeket vagy csoportokat más, összehasonlítható helyzetben lévő személyhez vagy csoporthoz képest lényegesen nagyobb arányban hátrányosabb helyzetbe hoz. A közvetett hátrányos megkülönböztetés lényege, hogy a megkülönböztetés látszólag semleges feltételen alapul, mégis, egyes védett tulajdonságokkal – jelen esetben az **„politikai, vagy más vélemény”-ként értékelhető bejelentés** – rendelkező személyeket lényegesen nagyobb arányban érint. Ebben az esetben a követelmény megsértése alóli mentesüléshez az adott rendelkezésnek a védett tulajdonsággal rendelkező személyek tekintetében is ki kell állnia az ésszerűségi tesztet.

Az összehasonlíthatóság próba azt jelenti, hogy csak az azonos helyzetben lévők között merülhet fel a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértése. **Alkotmányos visszásságot okozó diszkriminációról pedig csak akkor lehet szó, ha valakit, vagy valamilyen csoportot más, azonos helyzetben lévő jogalannyal vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon.**

Budapest Rendőrfőkapitánya azzal, hogy – a Gytv. kifejezett rendelkezésének hiányában – a bejelentők között a bejelentés rendezvény kezdetéhez képesti időpontja szerint különbséget tett, a hátrányos megkülönböztetés tilalmával összefüggő visszásságot okozott. Azokban az esetekben pedig, amelyekben a gyakorlatilag azonos rendezvényre vonatkozó bejelentések közül kizárólag a budapestieket utasította el ugyancsak nem volt feltárható a megkülönböztetést alátámasztó ésszerű indok. Mindezek alapján a biztos megállapította, hogy az a gyakorlat, amely szerint a rendezvény kezdő időpontjához képest 3-4 hónapnál korábbi bejelentéseket kizárólag a BRFK illetékességi területére bejelentett rendezvények esetén utasítja el a Rendőrség ugyancsak alkalmas arra, hogy – e rendezvények bejelentőivel szemben, a rendezvény helyszíne szerint történő – a hátrányos megkülönböztetés tilalmával összefüggő visszásságot okozzon (AJB 6656/2009. számú jelentés, VII. pont).

5.) A rendőrség eljárása – a fentiekből kiindulva – ugyanakkor más tekintetben is felvetheti az 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvtv.) 9. §-a szerinti (az Alaptörvény XV. cikkébe ütköző) közvetett hátrányos megkülönböztetés gyanúját. 2014. évben más magánszemély is tett bejelentést a jelen panaszban tárgyaltakkal bejelentésekkel megegyező céllal, amelyet a BRFK – nyilvánvaló politikai nyomásra – vagy megtiltott (s ezzel az Ebktv. 8. §-ába ütköző közvetlen hátrányos megkülönböztetést alkalmazott), vagy a Ket. 30. § c) pontjára hivatkozva elutasított. Ezzel szemben 2010. szeptember 29-én (tehát 8 és fél hónappal a tervezett rendezvény előtt!) a Szivárvány Misszió Alapítvány képviselőjében jelentettek be 2011. június 18-napjára a Gytv. hatálya alá tartozó rendezvényt (LMBT-menet). A bejelentett rendezvényt a BRFK természetesen – mivel az a rendszer által privilegizált csoporttól származott, nem holmi „neonáciktól” – tudomásul vette.

Az ombudsman fent idézett megállapításait kiegészítve megjegyzem, hogy esetünkben nem csak a bejelentés benyújtásának helye (BRFK vagy más kapitányság) és az abban megjelölt időpont távolisága tekintetében (3-4 hónapon túliak elutasítása) érvényesül az Ebktv. 9. §-ában meghatározott közvetett megkülönböztetés, hanem a bejelentő személye és a rendezvény célja tekintetében is. Ugyanis a 2011-es budapesti LMBT menetre és a 2015-ös Becsület Napjára vonatkozó (jelen eljárás egyik tárgyát képező) bejelentés nagyságrendileg azonosan távoli (8 és fél illetve 10 hónap) időpontra vonatkozik, így a két bejelentés eltérő kezelése bajosan indokolható az időtényezővel. Álláspontom szerint a velem összehasonlítható helyzetben lévő (hasonlóan távoli időpontra bejelentést tevő) személy vagy csoport (itt: a Szivárvány Misszió Alapítvány által képviselt magyar LMBT közösség) a rendszer által preferált szexuális orientációjára és politikai vagy más véleményre tekintettel részesül hozzám képest kedvezőbb elbánásban (az ő rendezvényükre nem vonatkozik a Ket. 30. § c) pont, ahogy gyakran más jogszabály sem nagyon), ugyanis a két bejelentés között más lényegi – jelen eljárás szempontjából értékelhető – eltérés nincs, csak és kizárólag a bejelentők szexuális orientációja (Ebkvtv. 8. § m) pont) és a rendezvény célja (Ebkvtv. 8. § j) pont).

Ez a gyakorlat pedig – tegyük hozzá – az Rtv. 2. § (1) bekezdésének második fordulatával, illetve

ugyanezen § (3) bekezdésében lefektetett alapelvekkel is szöges ellentétben van, ahogy a Ket. 2. § (2) és (3) bekezdésével is, de a Párizsban 1947. év február hó 10. napján kelt békeszerződés becikkelyezése tárgyában meghozott 1947. évi XVIII. törvény 2. cikk 1. bekezdésébe, illetve az Alaptörvény I., VIII., IX., XV., XXIV., cikkébe, illetve ezzel összefüggésben az Ebktv. 1. és 2. §-ába is ütközik.

VI. Összegzés

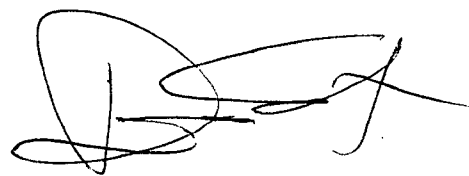
Noha az előadottak alapján nyilvánvaló, hogy a Gytv. és a BM rendelet rendelkezései – összhangban az Alaptörvénnyel és Magyarország nemzetközi kötelezettségvállalásaival – egyértelműen és félreérthetetlenül kijelölik a rendőrség jog-, és feladatkörét a gyülekezési jog hatálya alá eső rendezvények tekintetében, mégis – politikai nyomásra, illetve megfelelési kényszerből – szinte betű szerint megegyező jogsértő határozatok sora született a közelmúltban, amelyek a Ket. és a Gytv. felhívott rendelkezései mellett az Ebktv. 4. §-át és az Alaptörvény felhívott rendelkezéseit is következetesen figyelmen kívül hagyják és amelyeket a bíróság – mint esetünkben – készséggel szentesít. Ezt az állampolgári jogok országgyűlési biztosa több jelentésében is – természetesen eredménytelenül – észrevételezte. Elég jól látható és igazolható, – olvashatjuk az ombudsman OBH 4435/2006. számú jelentésében – hogy a gyülekezési joggal kapcsolatos bejelentések, illetve a be nem jelentett demonstrációk értékelésében és kezelésében a rendőrség bizonytalan, és a dolog természeténél fogva **nem alkotmányossági megfontolásokat, hanem politikai kockázatokat mérlegel döntései meghozatalakor** (IV. 1. pont). Az országgyűlési biztos AJB 6630/2009. számú jelentésében azt is kénytelen volt megállapítani, hogy az egyes rendezvények bejelentésének elbírálása előtt, annak remélt, vagy kívánt eredményére vonatkozó **nyilatkozatokban megfogalmazott, vagy vélt elvárások bizonytalan jogalkalmazási kényszerhelyzetbe hozzák rendőrséget, amely egyfelől a jogi szempontokon túlmutató megfelelési kényszer kialakulásához vezethet, másfelől számos további alapvető joggal összefüggő visszásság veszélyét hordozza magában** (V. pont).

Az ombudsman iménti megállapításai értelemszerűen a rendőrségi eljárást szentesítő bírósági végzésekre is teljes mértékben alkalmazhatók. A sérelmezett végzés ugyanis – nyilvánvaló politikai megfelelési kényszerből – minden jogszabályi alapot nélkülöző, a gyülekezési jog lényegét törvényi felhatalmazás nélkül, önkényesen korlátozó rendőrségi gyakorlatot szentesít, ezzel hozzájárulva a rendelkező részben felhívott alkotmányos jogok korlátozásához.

Az előadottakra tekintettel kérem a sérelmezett bírói végzés megsemmisítését.

Budapest, 2014. május 8.

Tisztelettel:

Domokos Endre János

Mellékletek:

F/1. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.Kpk.45.531/2014/2. számú végzése

F/2. Budapest Rendőrfőkapitánya 01000/18204/2/2014. ált. végzése

F/3. A 2014. április 14-én kelt rendezvény-bejelentés

